

NOČNÁ MORA

Čierna tvár noci
súmravné tiene
vrhá mi zradne
do okien duše
zlomenej.

Dych sa už kráti
a prúd života
skamenel.

Či svitne ešte
po noci ráno -
netuším....

Tma ďalej hustne
a mne je ťažko
na duši.....

Emília Filipová

SEN

Sen, čo ma pohľadza
svetlom tvojej lásky
jasnou žiarou nehy -
v očiach úsmevček.
Noc čo noc naň čakám,
pomáha mi prežiť
samotu dní ťažkých.
Presvetlí večery,
keď sa zrazu zmráka.

Tento sen chcem snívať
už po všetky noci.
Keď tma zemi vládne,
život zhasne, spí.
Zrazu stojíš pri mne.
Cítim prívál lásky
v hĺbke duše na dne,
keď mi rečou bez slov
ticho hovoríš :
„ maminka už nesmúť „
usmievavo mlčíš.

Potom sa mi stratíš
v mori sivých mrakov,
no mne tu zanecháš
svetlo svojich očí.

DENNÉ SNY

Žiješ v mojich snoch
nielen v tých nočných.

Kráčame vedno
po tráve
a ja závidím
návrat života
slnkom zmámenej
púpave.

Vystieraš ruku
hodvábno - teplú,
držím ju pevne
môj čas sa kráti

A ja sa bojím,
že sa mi znova
v marive diaľok
potichu stratíš.....

LISTY

Píšem ti každý deň
večer po zotmení
v nádeji, čo verí
stále na zázraky

Trasúcou sa rukou
písmeno k písmenku
ukladám a čakám
s istotou, vo viere,
že raz, tak ako vždy
otvorí sa dvere
a ty vojdeš nimi
zas, do môjho sveta.

Lebo viem, že si tu
aj keď noc odmieta
potvrdiť mi nádej...

No ja viem že si tu
tu, kde si vždy býval...
Musím sa zobudiť,
niet inej pomoci...

KEĎ NOC BDIE

Noc tichá, tmavá
a neľútostná -
ak odpustím ti
prebdené chvíle
poďakuj hiezdám -
a už ma prestaň
trestať.

Nemôžeš chápať
ťarchu samoty
uprostred krdľa
tancujúcich hviezd
a cudzie sú ti
ľudské trampoty.

Skrývaš pod plášťom
svetlo mliečnej dráhy,
poznáš odvekú
silu svojej moci
a vieš, že ráno
nemá silu vstať,
kým si ty sedíš
na kráľovskom stolci.

Ty noc studená
nájdi súcit v srdci
a privri viečka
rozbolených duší,
čo nevedia vojsť
do snov tvojej ríše
oslobodiť sa
v sladkom zabudnutí....

Noc kráča k ránu
a mňa necháva
hľadiet' na hviezdy
a ďalej smútiť.....

Eília Filipová